

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת בשלח
י"ז שבט שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 5

יזכא על יציאתנו ממצרים הרי"ה הקודש הרי"ה

הָאָדָם, עַל יְדֵי שְׁנֵחָלֶשׁ כַּח הַנֶּפֶשׁ, עַל יְדֵי שְׁמִמְשֻׁכַת עֲצָמָה מִמְּנוּ מַחֲמַת שְׂאִין מִמֶּלֶא רְצוּנָה, כִּי הִיא רוּצָה רַק שְׁיַעֲשֶׂה רְצוֹן הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, וּמֵה שֶׁהָאָדָם חוֹזֵר לְבְרִיאוֹתוֹ עַל יְדֵי רְפוּאוֹת, הוּא מַחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ רוּצָה שֶׁהָאָדָם יְכוּל לְכַף עֲצָמוֹ לַעֲשׂוֹת הַפֶּךָ תְּאֻוֹתוֹ וּרְגִילוֹתוֹ, כִּי הוּא מְרַגֵּל בְּאֵילַת לֶחֶם וּשְׂאֵר מֵאֲכָלִים וְעֲכָשׁוּ כּוֹפֶה תְּאֻוֹתוֹ וּמְקַבֵּל רְפוּאוֹת וְסָמִים מְרִים בְּשִׁבִיל בְּרִיאוֹתוֹ, וּמַחֲמַת שֶׁהַנֶּפֶשׁ רוּצָה שֶׁהוּא יְכוּל לְכַף תְּאֻוֹתוֹ בְּשִׁבִיל אֵיזָה תְּכֻלִּית עַל כֵּן הִיא חוֹזֵרֶת אֵלָיו, כִּי הִיא מְצַפֶּה שְׁיִכַף תְּאֻוֹתוֹ בְּשִׁבִיל הַתְּכֻלִּית הָאֲמִתִּי לַעֲשׂוֹת רְצוֹן יוֹצְרוֹ יִתְבַּרַךְ.

וראש הישיבה שליט"א הסביר: לכל אדם יש נשמה קדושה שמתגעגעת לקב"ה, והיא רוצה לקיים רק את רצון ה', לכן כשהיא רואה שהאדם לא חי עם התכלית, רק להפך, הוא עושה עבירות רחמנא ליצולן, הוא לא שומר על עיניו, ולא מניח תפילין השם ישמרנו, היא מתחילה מאוד להתגעגע לשורשה, לקב"ה, והיא מתחילה להימשך החוצה מהגוף, ולכן האדם מקבל כאבי ראש, כאבי גרון וכדומה.

וכשאדם הולך לרופא והרופא נותן מרשם לתרופה והאדם לוקח את זה - אז הוא מתרפא מהמחלה, כיצד? - <<<

שבת קודש פרשת וישב, שבת הנוכה, שנת תשפ"א לפ"ק, ראש הישיבה שליט"א שבת בקרית ברסלב - ליבערטי; בשבת בבוקר לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך בספורי מעשיות, מעשה ה', מבין מלך שהיה מאבנים טובות; ראש הישיבה שליט"א התחיל שוב מתחילת הסיפור.

מספר רבינו הקדוש:

מעשה במלך אחד שלא היו לו בנים, והלך ועסק בדאקטורים, כדי שלא תהיה מלכותו נהפכת לזרים, ולא הועילו לו.

וראש הישיבה שליט"א התחיל: האמת היא שרופאים לא יכולים לעזור לאדם כלל, והם לא יכולים להביא ילדים לאדם, כי כל הסיבה שהקב"ה שולח לאדם מחלה היא רק כדי לעורר אותו שיעשה תשובה, שהוא יחזור לה', לכן, כל זמן שאדם עדיין לא חזר בתשובה הוא לא מתרפא, כמו שרבינו אומר (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן רסח): "כְּשֵׁאִין הָאָדָם מִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֻלִּית, לְמַה לוֹ חַיִּים וְהֵנָּה הַנֶּפֶשׁ מִתְּגַעְגַּעַת תְּמִיד לַעֲשׂוֹת רְצוֹן יוֹצְרָהּ וְכִשְׂרוּאָה שְׂאִין הָאָדָם עוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ יִתְבַּרַךְ, חַס וְשָׁלוֹם, אֲזִי הִיא מִתְּגַעְגַּעַת מְאֹד לְחֹזֵר לְשִׁרְשָׁה וּמִתְּחַלֵּת לְהַמְשִׁיךְ עֲצָמָה לְהִסְתַּלַּק מִגּוּף הָאָדָם, וּמִזֶּה נַחֲלָה

סיפור לשלחן השבת

אני

מאוד

מבקש ממך תברח מלצים, תזהר מאנשים שעושים ליצנות מרבנו הקדוש. אל תתווכח אף פעם עם שום אדם, כי כאשר מתווכחים תוך כדי שומעים את הליצנות וכו', וסוף כל סוף נקלט באדם הליצנות ששמע וכו', שזה עלול אחרי זה למשוך אותו לגמרי וכו'.

בפרשת השבוע (פרשת בשלח, שמות יג, יז) רואים שה' הנהיג את עם ישראל בדרך יציאתם ממצרים דרך המדבר ולא דרך ארץ פלשתים, כדי שלא יפגשו את הפלשתים כי הם היו לצים גדולים, הם היו צוחקים ומולזלים בהכל, הם היו עלולים להשפיע על היהודים שיחזרו למצרים.

חיים יפים, וכיצד להחזיק מעמד - עם החיים האישיים, עם הפרנסה, אשה וילדים, וכן בכל הענינים וכו' וכו'; כי לרבנו יש עצות לכל צעד ושעל בחיים, אבל - אוי ואבוי: "היד הקטנה מסתירה את הכל", כאשר המקורב החדש נפגש עם לך, והוא שואל אותו: "איפה אתה מסתובב?" והוא עונה לו שהוא מצא פינה חמה שמתחיה שם, והתחיל לחיות וכו' וכו', אז עושה הלך עם ידיו תנועה של ביטול וזלזול, והוא מתחיל כבר לחשוב אולי וכו'... על זה צעק הבעל שם טוב הקדוש: "אוי ואבוי"; ועל זה אכן צריכים לצעוק: "אוי ואבוי".

ליצנות הוא ענין כזה חמור, אדם יכול לשמוע עשרות דרשות של יראת שמים והתחזקות, אחרי זה מגיע לך אחד ואומר לו איזה בדיחה נגד האדם הזה וכו', וההשפעה של הליצנות הזאת חזקה יותר מכל הדרשות ששמע לפני זה.

רבנו אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קלג): "שמעתי בשם הבעל שם טוב שאמר: 'אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים, ומעכבת מלראות אורות גדולים.

מוהרא"ש היה אומר תמיד שהענין של היד הקטנה הוא, כאשר אדם בא לרבנו ושומע עצות יפות והתחזקות איך לחיות

מוהרא"ש היה חוזר תמיד על הפסוק במשלי (ט, יב): "אם חכמת - חכמת לך" אם אתה חכם, אתה חכם רק בשבילך, "ולצת <<<

רבינו מסביר את זה, כי הגשמה נרגעת בראותה איך שהאדם יכול לכוף את עצמו לעשות ההפך מתאווה והרגליו, הוא מכריח את הגוף שלו לקחת תרופות מרות כדי להבריח, ואפילו שהיום התרופות עטופות בקפסולות - בכל זאת התרופה גורמת תופעות לוואי, כמו עייפות וכדומה, אז היא מקווה שהוא יכריח את גופו לתכלית האמיתי, לעשות את רצון ה', והוא כבר יתחיל לשמור על עיניו, להניח תפילין וכדומה, לכן אחרי שלוקחים תרופה האדם מרגיש יותר טוב. ואת זה רבינו מרמז כאן בסיפור, המלך ניסה להיעזר ברופאים כדי להיוושע בילדים אבל הם לא יכלו לעזור לו, כי רק הקב"ה - הוא יכול להושיע ולתת ילדים.

וְגַרַעַל עַל הַיְהוּדִים שִׁיתַּפְּלֵלוּ בְּעַבְרֵתוֹ שִׁיְהִיוּ לֹוּ בָּנִים. וְהִיוּ הַיְהוּדִים מִבְּקָשִׁים וּמִחַפְּשִׁים צָדִיק, בְּדִי שִׁיתַּפְּלֵלוּ וַיַּפְּעַל שִׁיְהִיוּ לֹוּ בָּנִים, וּבְקָשׁוֹ וּמִצְאֵוֹ צָדִיק גָּנוּז, וְאָמְרוּ לֹוּ שִׁיתַּפְּלֵלוּ שִׁיְהִיוּ לְהַמְלֶכֶת בָּנִים, וְעָנָה שִׁאִינוּ יוֹדְעַת כָּלֵל. וְהוֹדִיעֵנוּ לְהַמְלֶכֶת, וְשִׁלַּח הַמְלֶכֶת פְּקָדָתָו (שְׁקוֹרִין אוֹקְאוֹ) אַחֲרָיו, וְהִבִּיאֵוֹ אוֹתוֹ לְהַמְלֶכֶת. וְהִתְחִיל הַמְלֶכֶת לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּטוֹב: הֲלֹא אֵתָה יוֹדְעַת שֶׁהַיְהוּדִים הֵם בְּיָדֵי לַעֲשׂוֹת בְּהֵם בְּרָצוֹנֵי. עַל בֶּן אֶנִּי מִבְּקָשׁ מִמֶּךָ בְּטוֹב שֶׁתַּתְּפַלֵּל שִׁיְהִיוּ לִי בָּנִים. וְהִבְטִיחַ לֹוּ שִׁיְהִיָּה לֹוּ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה וָלֶדֶת. וְהִלֶּךְ לְמִקְוָמוֹ, וַיִּלְדָּה הַמְלֶכֶת בַּת, וְהִיְתָה אוֹתָהּ הַבַּת מְלֶכֶת יַפֶּת-תָּאֵר מְאֹד, וּכְשֶׁהִיְתָה בַת אַרְבַּע שָׁנִים, הִיְתָה יְכוּלָה כָּל הַחֲכָמוֹת וּלְזַמֵּר בְּכָלֵי שִׁיר, וְהִיְתָה יוֹדְעַת כָּל הַלְשׁוֹנוֹת. וְהִיוּ נוֹסְעִים מְלָכִים מִכָּל הַמְּדִינֹת לְרְאוֹתָהּ, וְהָיָה שִׂמְחָה גְדוֹלָה עַל הַמְלֶכֶת.

אַחֲרֵי כֵן נִכְסַף הַמְלֶכֶת מְאֹד שִׁיְהִיָּה לֹוּ בֶן, בְּדִי שִׁלָּא תִהְיֶה מִסֶּבֶת מְלָכוּתוֹ לְאִישׁ זָר.

וראש הישיבה שליט"א אמר: ב'שונ'ת ברסלב' כותב מוהרא"ש הרבה מכתבים לאנשים ששואלים את השאלה: יש לי ילד אחד, מה אני יכול לעשות כדי שיהיו לי עוד

ילדים? - עונה להם מוהרא"ש תמיד: "אתה צריך לרקוד משמחה שהקב"ה נתן לך ילד במתנה, כמה יהודים מחכים להיוושע ולזכות לפחות לילד אחד, זה המתנה הכי גדולה שהקב"ה נותן לאדם, לכן במקום להסתובב שבור ומדוכא - תשמח עם הילד שיש לך והקב"ה יעזור שיהיו לך עוד ילדים".

אברך סיפר לי, כשהם המתינו למזל טוב וכו', הוא הלך ל מוהרא"ש לבקש ברכה שיהיה לו בן זכר, כמו שאומרים חז"ל (ברכות ס.): "משלשה ועד ארבעים יבקש רחמים שיהיה זכר", ענה לו מוהרא"ש: "ואם זה יהיה בת מה תעשה, תזרוק אותה מהחלון...?" וכך היה וגולדה לו בת, אומר ראש הישיבה שליט"א: מוהרא"ש ידע הכל, הוא כבר מראש ראה מה יהיה לו, מוהרא"ש לימד אותנו שנסתכל על החסדים שהקב"ה עושה איתנו, שגודה לקב"ה, וגשמה עם המתנות שהקב"ה נותן לנו.

תפסיק כבר להתלונן, 'חסר לי את זה', 'אין לי את זה וכו'', תתחיל להודות לה' על כל הטוב שיש לך. הקב"ה נותן כל כך הרבה טובות לאדם רק האדם לא קולט כמה טוב יש לו.

כשנעשה לעצמנו חשבון כמה טוב ה' נותן לנו אנו נראה שאנו לא יכולים להתחיל להודות על כל החסדים הרבים. מוהרא"ש זכרונו לברכה נהג תמיד לומר שילכו לכל הפחות פעם בחודש לבית חולים לקיים את המצווה של ביקור חולים. חז"ל אומרים (גדרים לט:): "כל המבקר את החולה ניצול מדינה של גיהנם", נהג מוהרא"ש לומר, שחוץ מהמצווה שמקיימים כשמבקרים חולה, גם האדם נהיה בשמחה וכבר אין לו טענות על הקב"ה, כי שהוא מתחיל לראות שהצרה שלו, הקשיים שהוא עובר זה עדיין בחסד גדול והצרה לא כל כך גוראה, הוא מתחיל להודות לה' שהוא בריא, שהוא יכול ללכת ולבוא, ויכול לאכול ולשתות וכו' וכו'.

מוהרא"ש זכרונו לברכה נהג לחזור תמיד על המדרש (מדרש תהלים, מזמור מז) על הפסוק (תהלים קלו, ד): "לעשה נפלאות גדלות לבדו", אומר המדרש: "הוא לבדו

את המילים של התורה הקדושה, ושידעו שרק תורה יכול להציל את האדם, רק אל התורה אפשר לברות, ושם אפשר להנצל מכל הבעיות.

לכן אבקש ממך מאוד, תברח מהליצים, אל תתווכח עם אף אחד, ואל תקשיב לשום ליצנות. קח את העצות של רבנו הקדוש בתמימות ובפשיטות, תתחיל ללמוד כל יום קצת חומש, כמה פרקי משניות ודפי גמרא, אני מחכה לשמוע ממך שאתה עושה סיום על משניות או גמרא, זה נותן לי כח להמשיך הלאה.

יום טוב, אני רץ להיכנס לבחורים.

(עצתו אמונה בשלח תשע"ח)

ירושלמי; תוספתא; רמב"ם; טור; שלחן ערוך; ז'הר; תקוני ז'הר; וכל המדרשים; או הוא יהיה ללעג ולקלס, כי אצלו תתקיים הפסוק (רות א, כא): "אני מלאה הלכת, וריקם השיבני", שזה עולה על אדם שלא ניצל את ימיו ושניו, ונשמתו מתאוננת: "אני מלאה הלכתי" ירדתי לעולם מלאה בכל התורה כולה, אבל "וריקם השיבני", אני חוזרת ריקה בלי כלום.

שבוע שעבר כתב לי אברך תלמיד הישיבה שהוא זכה עֲכָשׁוּ לסיים את המשניות בפעם המאה וששים; הוא ממש החיה אותי, כי זה חלקי מכל עמלי, שאני זוכה להכניס בבחורים את "סדר דרך הלימוד" של רבנו, שְׁאֶפְלוּ אִם לֹא יוֹדְעִים ללמוד בהבנה, שיגידו

- לבדך תשא", ואם אתה עושה ליצנות, אז זה רק ממך בעצמך; אחד שעושה ליצנות מסדר דרך הלימוד של רבנו, הוא לא עושה ליצנות מרבנו אלא מעצמו. כי בְּבֹא היום האחרון בחייו, אז כלום לא יעזור לו; אבל אחד שמקיים את העצות של רבנו, אצלו תתקיים הפסוק (משלי לא, כה): "ותשחק ליום אחרון".

תזכור: "צוחק, מי שצוחק אחרון", אותו אחד שצוחק מסדר הלימוד של רבנו, הוא עושה ליצנות שזה לא נקרא לימוד, כאשר יגיע היום האחרון, וכל אלו שלקחו את סדר דרך הלימוד ישבו אל ה' מלאים בתורה - עשרות פעמים ששה סדרי משנה; בבלי;

יודע נסים ופלאים שהוא עושה עמך", האדם חושב 'זה מובן מאליו, אני יכול ללכת ולבוא וכו', אדם לא קולט כלל איך שהוא מסובב עם ניסים בכל רגע.

ילדים משחקים 'אבא ואמא'

לאחר מכן ראש הישיבה שליט"א נכנס לשיחה בעניין שלושת הזמנים שאנשי שלומינו מגיעים לרבינו, ואמר: בחיים חיותו של רבינו הקדוש היה שלשה זמנים שנהגו להגיע בהם לרבינו: 'ראש השנה', 'שבת חנוכה' ו'שבועות'; ומוהרא"ש הסביר שאלו שלושת הדברים שרבינו מחדיר בנו.

ב'ראש השנה' - ממליכים את הקב"ה, רבינו מכניס בנו שנחיה עם אמונה ברורה וחזקה, שנזכור שה' מנהל את העולם, ומה שאנו צריכים נבקש רק ממנו. זה נראה כאילו הנשיא והזוכה - הם מנהלים את העולם, אבל זה רק כמו משחק, כמו ילדים שמשחקים 'אבא ואמא', אני האבא ואת האמא וכו', זה מאוד חמוד לראות איך שהם משחקים, אבל אף אחד לא חושב שהילדים באמת מנהלים את הבית, כל אחד מבין שאבא ואמא מנהלים את הבית, אותו דבר אפילו שזה נראה שהפוליטיקאים פועלים ועושים, מחלקים כסף וכו' - זה הכל כמו משחק יפה, אבל ה' הוא מנהל את הכל.

'חנוכה' - זה זמן שאפשר להודות ולהלל לקב"ה, רבינו מכניס בנו שנתחיל להסתכל על הטובות שה' עושה איתנו, שאנו בריאים וחזקים, שאנו לא בבית חולים, שכל האיברים שלמים, מוהרא"ש היה מדבר הרבה כמה שצריכים תמיד להודות לה' על כל האיברים שיש בנו, עיניים, אוזניים, אף, פה, ידיים ורגליים, מוהרא"ש אומר שראשי תיבות של עש"ר הם: עיניים, שיינים, יידיים רגלים, וכשיש לאדם את האברים האלו שלמים הרי הוא אדם עשיר.

מוהרא"ש אומר: לפני שיוצאים מהבית שניחו את היד על המזוזה ויבקשו תפילה קטנה: "רבונו של עולם תשמור עלי, תחזיר אותי הביתה בריא ושלם", ואם כבר נשואים אז מוספים תפילה גם על האישה והילדים: "רבונו של עולם תשמור עלי, תחזיר אותי, את אשתי והילדים שלי בריאים ושלמים", וכשחוזרים לבית בשלום שניחו את היד על המזוזה ויאמרו: "תודה לך ה' שאני, אשתי והילדים חזרנו בשלום הביתה" - זה 'חנוכה' להודות ולהלל לקב"ה.

עכשיו אני בגן עדן

אתמול בליל שבת קודש "בבאטע" סיפרתי סיפור מאחד מאנשי שלומינו: אחד אמר לו: אני מקנא בך, אתה כל כך חיובי, אתה מדבר כל כך הרבה מהקב"ה, הכל אתה מקבל באמונה, אני בטוח שלאחר פטירתך תיכנס לגן עדן! והברסלב'ער חסיד ענה: לאחר פטירתך בגן עדן? כבר 'עכשיו' אני בגן עדן, יש לי חיים טובים, אני חי עם ה', אני מודה לו ומהללו.

אומר ראש הישיבה שליט"א: כיצד אדם יכול לזכות לזה שהוא יהיה בעולם הזה בגן עדן, שהוא ירגיש את ה' - ועונה ראש הישיבה שליט"א: כשמקושרים לצדיק, ומקיימים את הלימודים של רבינו - אז האדם זוכה לחיות בעולם הזה בגן

עדן.

[בראש השנה שעבר עלינו לטובה, בלטה מאוד ה'אמונת חכמים' שיש לתלמידי היכל הקודש, וראש הישיבה שליט"א סיפר: תלמיד מהישיבה כתב לי "יש לי דרך להכניס את ראש הישיבה וכל הקהילה" - וכולנו קמנו ויצאנו לדרך, אפילו שזה דרך קשה, דרך לא דרך, זה לא דרך קלה וישרה וכו' וכו', אפילו שזה עלה סכומים גדולים, כל אחד היה צריך לשלם כמה אלפי דולרים מלבד הכרטיס, אבל אם רבינו ציווה להגיע לאומן לראש השנה - אנו הולכים, אפילו שזה קשה, אפילו שזה מסירות נפש. לבסוף כשראינו שלא נגיע לאומן, אנו נשאר באמצע הדרך ללא שופר - חזרנו. ותודה לה' שהיה לנו קיבוץ יפה בקריה ועכשיו אנו זוכים גם להיות ביחד, ה' יעזור לנו שנוכל לעשות את הקיבוץ השלישי של שבועות, אמן.]

ב'שבועות' - אנו מקבלים את תורה, רבינו נתן לנו מתנה נפלאה, את 'סדר דרך הלימוד' (עייין בשיחות הר"ן סימן עו), איך כל יהודי ללא יוצא מן הכלל יכול לזכות ללמוד את התורה הקדושה, לא משנה 'מי אני', 'מה אני' 'במה אני עובד'.

וראש הישיבה שליט"א נענה ואמר: יש לי בשבילכם בשורה טובה, ... גרו יאיר עכשיו פה, הוא עושה עכשיו סיום על כל ליקוטי מוהר"ן שהוא למד וגמר באוטובוס; הוא הראה דבר שאף אחד עוד לא הראה, ללמוד ולסיים את כל ליקוטי מוהר"ן תוך חודשיים באוטובוס. וראש הישיבה שליט"א אמר למסיים: אני לא מתכוון להתחנף אליך, לשבח אותך וכו', רק אני רוצה להראות את זה לכל האברכים שיראו שאפשר ללמוד וגם להיות נהג אוטובוס, אפשר לשבת באוטובוס יום שלם וללמוד בסדר דרך הלימוד, אנשים חושבים 'אם הייתי אברך כולל הייתי לומד', אבל פה רואים שנהג אוטובוס גם יכול ללמוד ולעשות סיומים.

סיי דיי עיל

אנשי שלומינו אומרים: סיי דיי על' (הראשי תיבות של רישיון נהיגה באוטובוס בארה"ב) זה ראשי תיבות ס'דר ד'רך ה'לימוד; אפשר להיות נהג (אוטובוס) סיי דיי על' וכש'לומדים בס'דר ד'רך ה'לימוד יכולים לזכות ללמוד ולסיים את כל התורה כולה.

אני לא רוצה לבייש אף אחד, אני לא רוצה לשאול אף אחד: "מתי למדת פעם אחרונה ליקוטי מוהר"ן? מתי פעם אחרונה עשית סיום על ליקוטי מוהר"ן?" והאברך הזה סיים על האוטובוס את כל ליקוטי מוהר"ן וזה חוץ מהשיעורים שלו של ח"י פרקים משניות וספר המידות כל יום.

כאן בקריה אין הרבה פקקים בדרכים, אין רמזורים אדומים, אבל בעיר אפשר לשבת הרבה זמן בנסיעה ובדרכים, אבל כשיש את 'סדר דרך הלימוד' של רבינו, יש תמיד מה לעשות בשעה שממתניגים.

האברך הזה הוא דוגמה טובה איך אפשר לנצל את הזמן בדברים טובים, אנשים חושבים 'כשאגמור לבנות את הדירה

שלי אתיישב ללמוד' - אומר ראש הישיבה שליט"א: למעשה אני רואה שכבר גמרת לבנות בית אחד ובית שני ועדיין לא התיישבת ללמוד, קודם רוצים לגמור את הבית ואח"כ את השני ואת השלישי, ואח"כ פותחים עסק באמזון כדי לאבד את כל הכסף שיש... ועוברות כמה וכמה שנים ללא לימוד התורה.

וראש הישיבה שליט"א אמר: תלמיד של רבינו צריך לעשות חשבון, אני כאן אצל רבינו הקדוש הבה נציית לרבינו, הבה נקבע שיעור בספרי רבינו.

והוסיף ראש הישיבה שליט"א: בוודאי שהשיעור הראשון צריך להיות חומש; אני מבקש ממכם שתאמרו את השנים מקרא ואחד תרגום מתחילת השבוע, כל יום קצת, יום ראשון עד שני, יום שני עד שלישי, יום שלישי עד רביעי וכן הלאה, וכשהולכים בדרך הזו יכולים להיות בטוחים שיגמרו כל שבוע את הפרשה, זה הביטוח הכי טוב, וזה הסגולה הכי טובה לאריכות ימים, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ח): "לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו", זה הביטוח הטוב ביותר לאריכות ימים וזה יציל את האדם מכל הרעות.

על פירוב מגיעים סוכנים של 'ביטוחי חיים' לאברכים צעירים שאפשר בקלות לבלבל את המח ולנסות להוציא כסף מהם על ידי לשונם החלקלקה וכו'.

ביטוח חיים

וראש הישיבה שליט"א סיפר: לאחר חתונתי, לפני שהתקרבתי למוהרא"ש זכרונו לברכה אחד רימה אותי עם פוליסת ביטוח חיים, הוא הוציא ממני ארבעים אלף דולר, לאחר מכן כשהקב"ה עזר לי והתקרבתי למוהרא"ש מישהו אחר הגיע אליי שהוא רוצה להגיע לביתי לדבר על רכישת פוליסת ביטוח חיים, אמרתי לו בסדר אתה יכול להגיע, הוא אומר לי 'אני רוצה לדבר איתך יחד עם אישתך', למעשה הוא הגיע והוא מתחיל לדבר: "זה עולה בסך הכל שלש מאות דולר לחודש..." שאלתי אותו: "מה? מאיפה אני יקח כל חודש שלש מאות דולר מיותרים?" אז הוא התחיל לדבר בלשון מתקתקה: "אדם צריך להיות מציאותי, אתה צריך לחשוב אולי פתאום תמות ואשתך תישאר לבד ומאיפה יהיה לה כסף לעצמה ולילדים..." וענית לי: "יש לי כבר ביטוח חיים, אני לומד כל יום חומש עם תרגום שזה סגולה לאריכות ימים", אז הוא עונה: "מה הכוונה, ביטוח חיים זה הרי סגולה לאריכות ימים..." אמרתי לו: "אני לוקח את הסגולה של הגמרא הקדושה". והסברתי לו: "מדוע שאני ילווה עכשיו כסף בשביל לקנות ביטוח חיים? אני לא צריך לדאוג מה יהיה בגילגול הבא, כשאני חי אני צריך להביא פרנסה, ומה שיהיה אחר כך - זה לא דבר שאני צריך עכשיו לדאוג לזה.

ומסיים ראש הישיבה שליט"א: אין צורך לעשות ביטוח חיים וזה לא עוזר, במקום זה אכין את עצמי עם פרקי משניות ודפי גמרא.

לאחר מכן נכנס ראש הישיבה שליט"א לשיחה בעניין 'הפצה' ואמר: כאן בקריה זה מקום נפלא בגלל שכל התושבים, כל אחד ואחד, גברים, נשים, ילדים - בנים, בנות, ובחורים - חיים ונושמים את רבינו, כולם עוסקים בהפצה, ומפיצים את העצות הנעימות והמתוקות של רבינו, שעוד אחד ידע שהוא יכול ללמוד, לרבינו יש בשבילך דרך איך ללמוד ולסיים את הכל התורה כולה, שעוד אחד ידע שאפשר להיות יהודי כשר בבית, ואפשר לחיות בבית בשלום בלי פרישות ודמיונות וכו'.

וראש הישיבה שליט"א המשיך ואמר: מה שדיברתי בכאב בליל שישי שעבר (פרשת וישב) בשיעור, זה לא בדיחה, צריך לבכות ולזעוק על כך, לצערנו יש מדריכים ומדריכות שמדריכים חתנים וכלות ואברכים בלימודים מזויפים, לא מרשים להם לחיות, וזה גורם שהם יפלו לעבירות חמורות רחמנא לצולן!

ואנו שזכינו ואנו התוודענו לעצות של רבינו הקדוש אסור לנו להיות אגואיסטים, להשאיר את זה רק לעצמנו, אלא אנו צריכים לתת את זה הלאה לעוד אנשים.

מעונן בחוץ

תסתובבו להפיץ את ספרי רבינו ברחבי העולם, שעוד אברך ידע שאם נהרס משהו, או שהנסיעה הביתה מהעבודה היתה קשה, היה פקק ארוך - זה לא קשור לאשתו, היא לא אשמה בזה, שעוד אישה תדע שאם מעונן בחוץ, או כשהיא הכינה משהו יפה למסיבת חנוכה וזה נפל על הרצפה, או כשהיא הסתובבה יום שלם לקניות ולא מצאה כלום - זה לא קשור לבעל, הוא לא אשם בזה.

אומר ראש הישיבה שליט"א: זה היה אצל רבינו יסוד היסודות, 'שלום בית', שאחד ידבר יפה עם השני. אי אפשר לגור פה בקריה אם לא מסתדרים עם האישה, פה זה קריה קדושה, מוהרא"ש כותב עשרות פעמים באשר בנחל: "בלי שלום בית אי אפשר לגור אצל רבינו".

בעולם 'שלום בית' זה עניין ששיך למטפלים ויועצים, עם משלים, מסובבים לכאן ולשם, אבל אצל רבינו אנו לומדים ש'שלום בית' זה 'עבודת השם'; בעולם הכל הולך עם משלים, מספרים: 'שהיה מלך והיתה לו בת יחידה וכו'', אבל רבינו הולך ישר לעניין, הוא מלמד את האדם ללכת לה' ולדבר לה', בלי משל ונמשל.

וסיים ראש הישיבה שליט"א: לכן אנו מגיעים לרבינו, כי רבינו נותן לנו ראש השנה, חנוכה ושבועות; הוא מלמד אותנו שנמליך את ה', לחיות עם אמונה, שנודה ונהלל לקב"ה, ושנלמד את התורה הקדושה.

יעזור הקב"ה שנציית לרבינו ונזכה שיהיו לנו חיים יפים, אמן.

(ספורי מעשיות מעשה ה', מבן מלך שהיה מאבנים טובות, חלק ד')

נלמד בשבת קודש בבוקר לאחר התפילה, פרשת וישב, שבת חנוכה, שנת

תשפ"א לפרט קטן, בקריה ברסלב - ליבערטי